

1. Vždycky ráno, když mám bohatě sil,
říkám, že jednou, jednou bude nám líp,
že je to představa krásná,
tak jasně vidím to, jak od nás z oken horu Říp,
když obloha modrá je šťastná.

2. A všem těm mŕám, co nás po nocích tlačí,
dojde zákonitě dech,
a v sedmikrásce spočítaná láska
pokorně zastaví náš spěch.
R: Vždyť tolik trápení sám život přináší, sám,
všechny ty bolesti a rány,
jeden život je málo, tak nestálo by to za to,
trochu oťukat hrany?

3. To není rada, to je touha,
vždyť dobro nestojí nic,
jen myslet na druhý víc než na ten svůj klid,
já vím, ta cesta je dlouhá, tak strašlivě dlouhá.

4. Ale ta setba vyplatí se, věř
vždyť dneska dávno je zítra
a zloba nelítostná a chytrá,
a některý lidi horší než zvěř.
R:
R:
R: